

TILANHERRAIN MAANJAKO

IV Valtakunnanduuman budjettikäsittelyssä puhuttiin kuten aina tavattoman paljon roskaa. Niin Markov toisen tekemät Kokovtsovin kampittamisyrietykset kuin Kokovtsovinkin yrietykset „kaunistella” korulauseilla „meidän” poliittikkamme ja budjettimme maaorjuudellista luonnetta sekä myöskin kadettien yrietykset saada herkkäuskoinen yleisö uskomaan, että Kokovtsov muka „tunnusti tarpeelliseksi ottaa huomioon” IV Duumassa *juuri kadettien* kannan — kaikki se on ikävää, latteaa ja vilpillistä roskaa.

Mutta roskakasassa on kuitenkin totuuden jyväsiä. Markovit, Kokovtsovit ja Shingarevit koettivat peittää ne mahdollisimman syvälle. Ne kannattaa kaivaa esiin.

„Pysähdyin tarkastamaan näin pitkälti maanjakokysymystä sen vuoksi”, huudahti Kokovtsov toukokuun 13 pnä, „kun siinä piilee todella koko Venäjän tulevaisuuden ratkaisu”...

Ei pidä puhua „koko” ratkaisusta eikä „tulevaisuudesta” yleensä, vaan „byrokratian” ja maaorjuuttaja-tilanherrojen kaikkivaltaisuuteen pohjautuvan kesäkuun 3. päivän järjestelmän tulevaisuudesta. Jos maaseudun olot pysyvät *entsellään, me* emme kykene pitämään valtaa käsissämme, — näin nämä tilanherrat päättelivät katkerasta kokemuksesta viisastuneina. Voidaksemme säilyttää vallan meidän on omaan tapaamme muutettava vanha maaseutu porvarilliseksi. Siinä on „maanjakokysymyksen” perusta ja olemus.

...„Onnistuuko hallitus tekemään sen, onko siitä (maanjaosta) koitua koko se hyöty, mitä sekä hallitus että lakiasäättävät laitokset pitävät silmällä”, jatkaa ministeri, „sen näyttää tulevaisuus”...

Tulevaisuus paljastaa *kaiken* ja näyttää *kaiken*, se on kiistatonta. Se näyttää, mihin *tuloksiin* johtavat maaorjuuttajien ponnistelut ja demokraattisten voimien etunenässä käyvän proletariaatin ponnistelut. Mutta „vakavan”

(kadettien mittapuun mukaan vakavan) hra Kokovtsovin esittämät numerot eivät näytä kerrassaan mitään. Maanjako-anomusten luku kasvaa nopeasti — ihastelee Kokovtsov ja samaa ihastelevat oikeistolaiset Duumassa. Näitä anomuksia oli vuonna 1907 — 221.000, vuonna 1908 — 385.000, vuonna 1909 — 711.000, vuonna 1910 — 651.000, vuonna 1911 — 683.000, vuonna 1912 — 1.183.000, yhteensä 3.834.000.

Mutta on „järjestetty” 1.592.000 talouden maanomistus.

Tällaiset ovat ministerin „todistelut” ja aineistot, joiden perusteella voidaan tehdä päätelmiä tulevaisuudesta.

Mutta *samana* toukokuun 13 päivänä *hallituslehti* „Novoje Vremja” esittää tiedot Samaran ujestissa vuonna 1911 talouksittain toimitetusta zemstvon tilastoluetteloinnista. „Omistuskirjan haltijain” luku tässä ujestissa on noussut miltei 40%:iin eli korkeammaksi kuin keskimäärin Venäjällä. Ujesti on siis hallitukselle mitä „otollisin”.

Entä kuinka on käynyt? „Omistuskirjan haltijain” yleisestä lukumäärästä on oikeita huutoritalollisia *vähemmän kuin kolme sadasta* (2,9%); palstatiloille on erottunut kaikkiaan $\frac{1}{16}$ (6,5%), ja *enemmän kuin yhdeksän kymmenesosaa* (90,6%) hallitsee maata sekasarkaisesti!!

Yhdeksän kymmenesosaa „omistuskirjan haltijoista” hoitaa edelleenkin taloutta sekasarkaisuuden oloissa. Taloudenhoito-olot ovat jopa *huonontuneet*, sillä *ennen* yhteisöllä oli mahdollisuus edes vähäsen „oikoa” sekasarkaisuutta usein suoritettujen uusintajakojen avulla.

On kulunut vasta 4 vuotta, mutta jo *kolmas osa* talonpoikien omaisuudeksi siirretyistä maista on siirtynyt toisiin käsiin. Lisääntyy talonpoikien maattomaksi joutuminen ja vieläkin nopeammin tapahtuu heidän köyhtymisensä, ja sekasarkaisuus lisääntyy. Maaseudulla lisääntyy ääretön puute. Lisääntyy nälänhätä. Kasvaa maansa menettäneiden talonpoikien, todellisten proletaarien luku. Kasvaa sellaisten köyhtyneiden „myös-talollisten” luku, jotka *ovat* kuuluisan tilanherrain maanjaon seurauksena *sotkeutuneet* entiseen velkaorjuuteen ja sekasarkaisuuteen.

Tätä velkaorjuutta ei ilmeisesti hävitä *tilanherrain* järjestämä *talonpoikain* maiden jako. Sen voisi poistaa vain laajan demokraattisuuden pohjalla toimeenpantu maanjako.